In zaak 289/81,

VASSILIS MAVRIDIS, wonende te Athene, odos Voukourestiou 19, vertegenwoordigd door P. Dagtoglou, advocaat te Athene, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Manzo, Rue Poincaré 52,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, vertegenwoordigd door M. Schmidt, directeur Personeel en sociale zaken, bijgestaan door C. Stratigakis, administrateur bij de afdeling Juridische en administratieve vraagstukken van het Europees Parlement, en A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domilicie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het jurybesluit nr. 00361806 van 7 augustus 1981, houdende afwijzing van verzoekers sollicitatie naar het ambt van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau te Athene,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: H. A. Bühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Begin 1981 besloot het Europese Parlement een ambtenaar aan te werven die de leiding zou krijgen van het voorlichtingsbureau te Athene; het betrof een ambt van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations. Daar de post niet kon worden bezet via bevordering of overplaatsing, besloot de administratie van het Europees Parlement met instemming van de paritaire commissie, in de vacature te voorzien door middel van de procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut. In het Publikatieblad van 18 juni 1981 (C 148, blz. 3) werd een kennisgeving van vacature gepubliceerd, waarin de aan het ambt verbonden werkzaamheden uitgebreid waren omschreven; als een van de vereisten voor het ambt werd genoemd een „met een diploma afgesloten universitaire opleiding dan wel daarmede gelijk te stellen beroepservaring, grote ervaring op het gebied van de journalistiek [en] zeer goede kennis van de Europese vraagstukken". Als loopbaan waarin de betrokkene zou worden aangesteld, noemde de kennisgeving de rang A 3; een leeftijdsgrens voor de sollicitanten werd echter niet gesteld.

Vervolgens werd een selectiecomité samengesteld, dat op 7 juli 1981 voor het eerst vergaderde en bij die gelegenheid de criteria voor de selectie van de sollicitanten vaststelde. Tot die criteria behoorde een grote — minstens tienjarige — ervaring op het gebied van de public relations en de journalistiek, en verder werd bepaald dat de sollicitanten tussen 35 en 50 jaar oud moesten zijn (geboren tussen 1 augustus 1931 en 1 augustus 1946). Deze criteria werden noch in het Publikatieblad noch door middel van aanplakking of anderszins bekendgemaakt.

Verzoeker, die vóór 1 augustus 1931 is geboren, solliciteerde naar de vacante post en legde daarbij de in de kennisgeving van vacature verlangde bewijsstukken over.

Tijdens zijn vergaderingen van 23, 27 en 31 juli 1981 onderzocht het selectiecomité de 146 ingekomen sollicitaties; het besloot er 16 in aanmerking te nemen en de overige 130, waaronder die van verzoeker, af te wijzen.

Bij brief van 7 augustus 1981 deelde de voorzitter van het selectiecomité verzoeker mee, dat zijn sollicitatie niet in aanmerking kwam op grond dat hij niet voldeed aan het door het selectiecomité zelf gestelde leeftijdsvereiste.

Bij verzoekschrift, ingeschreven in het register van het Hof van Justitie op 11 november 1981, wendde verzoeker zich rechtstreeks tot het Hof met een beroep tot nietigverklaring van voornoemd besluit van het selectiecomité van 7 augus-

tus 1981, zonder eerst een verzoek als bedoeld in artikel 90 van het Statuut bij het tot aanstelling bevoegd gezag te hebben ingediend.

Inmiddels is bij besluit van de voorzitter van het Europese Parlement G. Papadopoulos per 1 januari 1982 op de betrokken post benoemd.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft het Europees Parlement, de Raad en de Commissie van de Europese Gemeenschappen verzocht toe te lichten hoe zij bij aanwervingen als thans in geding gewoonlijk te werk gaan.

II — Conclusies van partijen

In zijn verzoekschrift concludeert verzoeker dat het den Hove behage:

„— nietig te verklaren het bestreden besluit nr. 00361806 van 7 augustus 1971 houdende afwijzing van verzoekers sollicitatie op grond van overschrijding van de leeftijdsgrens;

— nietig te verklaren de procedure van het vergelijkend onderzoek en de benoemingen waartoe zij heeft geleid;

— het Europees Parlement te gelasten bij het vergelijkend onderzoek geen rekening te houden met de leeftijd en verzoekers sollicitatie in aanmerking te nemen;

— het Europees Parlement te verwijzen in de kosten van het geding".

In zijn memorie van antwoord concludeert *verzoeker* voorts dat het den Hove behage:

„— het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren".

Verweerder concludeert dat het den Hove behage

„— het beroep niet-ontvankelijk dan wel ongegrond te verklaren;

het beroep te verwerpen;

— verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding".

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid van het beroep

Verzoeker is van mening dat hij zich rechtstreeks tot het Hof moest wenden met een beroep tot nietigverklaring van het jurybesluit, zonder vooraf bij het tot aanstelling bevoegd gezag — in casu het Europees Parlement — een verzoek als bedoeld in artikel 90 van het Statuut in te dienen, juist omdat het om een jurybesluit, gaat, dat door het tot aanstelling bevoegd gezag niet kan worden gewijzigd. Het is vaste rechtspraak van het Hof, dat een voorafgaande klacht tegen zulk een besluit onnodig en overbodig is (arrest van 5. 4. 1979, zaak 117/78, Orlandi, Jurispr. 1979, blz. 1613).

Daartegenover is *verweerder* van mening, dat die rechtspraak van het Hof in de omstandigheden van het geval geen toepassing kan vinden, daar de aanwerving niet bij wege van een vergelijkend onderzoek, doch via de bijzondere procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut is geschied. De regeling voor het vergelijkend onderzoek is dus niet van toepassing. Bovendien heeft niet het selectiecomité, doch de secretaris-generaal van het Parlement beslist, welke aanwervingsprocedure moest worden gevolgd. Derhalve kan de administratieve overheid een onderzoek instellen naar en beslissen over de vraag betreffende de door

het selectiecomité gestelde leeftijdsgrens. Bijgevolg moet verzoeker de klachtprocedure volgen en dient zijn beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Verzoeker verzet zich in repliek tegen dit betoog en houdt staande, dat de rechtspraak van het Hof betreffende de overbodigheid van de administratieve klacht bedoeld in artikel 90 van het Statuut, niet alleen geldt voor de besluiten van de jury van een vergelijkend onderzoek, maar voor alle besluiten die een definitief karakter hebben (arrest van 3. 7. 1980, gevoegde zaken 6 en 97/79, Grassi, Jurispr. 1980, blz. 2141, inzonderheid r.o. 15). Het besluit van het selectiecomité nu is zo'n definitief besluit. Waar verweerder in zijn verweerschrift verklaarde, dat de op de sollicitaties toegepaste criteria — met inbegrip van de leeftijdsgrens — door het selectiecomité waren vastgesteld, heeft hij zulks ook erkend. Verweerder heeft overigens niet betwist, dat het selectiecomité evenals de jury van een vergelijkend onderzoek, „vrij zijn eigen mening weergeeft en niet de beoordeling van het tot aanstelling bevoegd gezag." Derhalve is het beroep ontvankelijk.

Verzoekers betoog betreffende 's Hofs rechtspraak over de overbodigheid van een voorafgaande administratieve klacht als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van het beroep in rechte, wordt als zodanig door *verweerder* in dupliek niet bestreden. Zij wijst evenwel op wat volgens haar *de ratio* van deze rechtspraak is, namelijk dat beoordelingsrapporten en beoordelingen van een jury van een vergelijkend onderzoek de mening van de beoordelaar of van de jury weergeven en dat de instantie waartoe de administratieve klacht moet worden gericht, niet bevoegd is ze te vernietigen of te wijzigen. In de onderhavige bijzondere procedure is het besluit om een leeftijdsgrens te bepalen, echter van andere aard. Het tot aanstelling bevoegd gezag is stellig gerechtigd, naar aanleiding van een administratieve klacht de geldigheid van zulk een criterium te onderzoeken en te beoordelen. Aangezien dat had moeten gebeuren overeenkomstig de procedure van artikel 90, lid 2, is het beroep niet ontvankelijk.

B — Ten gronde

Verzoeker draagt in zijn verzoekschrift een eerste middel voor, inhoudende dat het bestreden besluit onwettig is en moet worden vernietigd op grond dat de afwijzing van zijn sollicitatie is gebaseerd op een voorwaarde die noch in de gepubliceerde kennisgeving van vacature noch in enige gemeenschapsverordening wordt genoemd. Zulks levert schending op van artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Statuut. Onder verwijzing naar 's Hofs arrest van 28 juni 1979 (zaak 255/78, Anselme, Jurispr. 1979, blz. 2323) betoogt verzoeker, dat het niet voldoende is dat de kandidaten het bestaan van een toelatingsvereiste kunnen vermoeden; die voorwaarde moet in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek uitdrukkelijk worden vermeld, want anders is het onwettig een kandidaat op grond van zulk een voorwaarde uit te sluiten. In casu is in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek de leeftijdsvoorwaarde niet enkel niet uitdrukkelijk als toelatingsvoorwaarde vermeld, maar ook konden de kandidaten het bestaan van die voorwaarde niet eens vermoeden. Derhalve is het besluit van de jury om zijn sollicitatie af te wijzen, minstens evenzeer ongeldig als het door

het Hof in voornoemde zaak-Anselme vernietigde besluit.

In een tweede middel betoogt verzoeker dat de leeftijdsgrens door een daartoe onbevoegde instantie is vastgesteld; luidens artikel 1, lid 1, van bijlage III bij het Statuut is dat de taak van het tot aanstelling bevoegd gezag — en niet van de jury van het vergelijkend onderzoek. Daar bovendien in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek geen gewag werd gemaakt van die leeftijdsgrens en verzoeker daarvan eerst uit het bestreden besluit — dus te laat — kennis kreeg, is dat besluit onwettig.

Volgens verzoekers derde middel is het feit dat de jury van het vergelijkend onderzoek hem eerst aan het einde van de procedure — nadat de aankondiging van het vergelijkend onderzoek was gepubliceerd — op de hoogte heeft gebracht van het bestaan van een bijkomende toelatingsvoorwaarde, een schending van het beginsel van het gewettigd vertrouwen van de particulier ten opzichte van de gemeenschapsadministratie, dat volgens 's Hofs vaste rechtspraak een grondbeginsel van het gemeenschapsrecht is. Elke sollicitant moet kunnen vertrouwen op de juistheid en de volledigheid van de door de gemeenschapsorganen verspreide mededelingen en zijn gedragingen daarnaar kunnen richten, inzonderheid gelet op de fysische en psychische druk die een sollicitatie bij zo'n vergelijkend onderzoek meebrengt en die toeneemt naarmate de kandidaat ouder is.

In casu heeft verzoeker er volgens zijn zeggen op vertrouwd, dat de gegevens in de kennisgeving van vacature juist en volledig waren; enkel omdat hij zeker wist dat hij aan de formele toelatingsvereisten voldeed, heeft hij zich de moeite getroost zijn sollicitatie voor te bereiden, en daaraan een deel van zijn arbeidstijd besteed. Ofschoon er uitzonderingen bestaan op het beginsel van het gewettigd vertrouwen, kan de jury van het vergelijkend onderzoek zich in casu daarop niet beroepen, daar verzoeker niet kon voorzien dat een onregelmatig toegevoegd vereiste zou worden gesteld en er voor die kwalificatie geen dwingende reden van algemeen belang bestond. Verzoekers uitsluiting van de kandidatenlijst is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard, met het gevolg dat het vergelijkend onderzoek moet worden overgedaan zonder het onwettige criterium in aanmerking te nemen.

Verweerder betoogt in zijn verweerschrift, dat verzoekers middelen in het algemeen feitelijke grondslag missen, daar het in casu niet om een vergelijkend onderzoek gaat, doch blijkens het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag om de buitengewone aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut. Voor deze buitengewone procedure geldt de regeling voor vergelijkende onderzoeken niet.

Derhalve zijn de voorschriften van bijlage III bij het Statuut betreffende de aankondiging van vergelijkende onderzoeken niet toepasselijk. Wat het eerste middel betreft, kan er dus geen sprake zijn van schending van de betrokken bepalingen — met name niet van artikel 5, eeste alinea, van bijlage III. De aangehaalde rechtspraak betreffende vergelijkende onderzoeken is in casu dus irrelevant.

Om dezelfde redenen is verzoekers tweede middel — ontleend aan schending van artikel 1, lid 1, van bijlage III bij het Statuut en betreffende de beweerde onbevoegdheid van het selectiecomité om de leeftijdsgrens vast te stellen

— evenmin gerechtvaardigd, daar de bepalingen van bijlage III bij het Statuut in het onderhavige geval niet van toepassing zijn.

Tegen het derde middel — schending van het beginsel van het gewettigd vertrouwen van de particulier ten opzichte van de gemeenschapsadministratie — brengt verweerder in, dat een particulier die naar een vacature solliciteert zonder tot het personeel van de instelling te behoren, zich niet op dat beginsel kan beroepen. Al was dat beginsel in zo'n geval van toepassing, dan nog zou het middel in casu niet gegrond zijn.

Voorts ontwikkelt verweerder nog drie aanvullende beschouwingen. In de eerste plaats noemt hij het feit, dat de leeftijdsgrens lang voor de ontvangst van verzoekers sollicitatie was vastgesteld.

In de tweede plaats ligt de leeftijdsgrens in de lijn van vaak door haar aangelegde criteria, zodat het selectiecomité beslist geen willekeur kan worden verweten. In de praktijk ontleent de leeftijdsgrens zijn rechtvaardiging trouwens aan het belang van de vacature: met name vloeit de maximumleeftijd voort uit de noodzaak, geen ambtenaren aan te werven die al te dicht bij de pensioengerechtigde leeftijd zijn.

In de derde plaats is het selectiecomité gerechtigd de leeftijdsgrens vast te stellen krachtens artikel 29, lid 2, van het Statuut, dat in bijzondere gevallen een andere aanwervingsprocedure dan het vergelijkend onderzoek toelaat, waarbij de in bijlage III vervatte procedure voor het vergelijkend onderzoek — de bepalingen betreffende de vaststelling van de aankondiging van een vergelijkend onderzoek *daaronder begrepen* — niet wordt gevolgd. Die buitengewone procedure wordt in het Statuut niet omschreven of uitgewerkt, wat de administratie de vrijheid laat om te beslissen hoe het best in de betrokken ambten kan worden voorzien. Anders dan 's Hofs arresten betreffende vergelijkende onderzoeken, zijn de arresten betreffende artikel 29, lid 2, wel relevant. Er blijkt uit dat artikel 29, lid 2, een nergens anders geregelde, bijzondere procedure behelst. Met name heeft het Hof reeds beslist, dat voor de toepassing van artikel 29, lid 2, geen enkel publikatievereiste bestaat (arrest van 29. 10. 1975, gevoegde zaken 81 tot 88/74, Marenco, Jurispr. 1975, blz. 1247). Wat in casu gepubliceerd is, was dus in elke geval voldoende. Vaststelling van een leeftijdsgrens mocht dus later gebeuren, naar goedvinden van het selectiecomité.

In repliek betoogt *verzoeker,* dat hij de vorm van de aanwervingsprocedure noch het recht als zodanig om een leeftijdsgrens vast te stellen, in geding heeft gebracht, zodat het desbetreffende betoog in het verweerschrift irrelevant is. Tevens heeft verweerder het volkomen verkeerd voor, waar deze stelt dat de bepalingen van het Statuut houdende de procedure voor het vergelijkend onderzoek alsmede de rechtspraak terzake in casu niet van toepassing zijn, omdat de gevolgde procedure niet die van het vergelijkend onderzoek is. De procedure van het vergelijkend onderzoek is juist zoals de in casu toegepaste buitengewone procedure een soort selectieprocedure. Ook al zijn de specifieke bepalingen en de rechtspraak betreffende het verloop van vergelijkende onderzoeken niet van toepassing, toch is er in de fase die aan de feitelijke onderzoeken voorafgaat, niet het

geringste verschil tussen de twee vormen van selectie voor wat de vereiste publikatie van de kennisgeving van vacature en de vaststelling van de aan de sollicitanten te stellen voorwaarden betreft. Wat het Hof van Justitie in het arrest-Anselme overwoog met betrekking tot de wezenlijke rol van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, is ook thans van groot belang, daar het die eerdere fase betreft.

Uit die overwegingen valt immers het algemeen beginsel af te leiden, dat een goede administratie de particulieren in de door haar gepubliceerde aankondigingen geen gegevens mag verzwijgen die hun rechtstreeks aanbelangen, waardoor zij ertoe zouden kunnen komen nutteloze, vruchteloze of zelfs schadelijke stappen te ondernemen. Inzonderheid is het onaanvaardbaar dat een administratie in een kennisgeving van vacature sommige voorwaarden wel, doch andere voorwaarden niet vermeldt; dit zou een achterbaksheid zijn die van weinig respect voor de waardigheid van het individu getuigt.

Het beginsel van het gewettigd vertrouwen geldt voorts niet alleen ten aanzien van het personeel, doch ook ten aanzien van sollicitanten; want zou het voor niet-ambtenaren niet gelden, dan zou dat een ongegronde en ongerechtvaardigde discriminatie tussen ambtenaren en andere burgers opleveren. Zijn stelling dat het beginsel van het gewettigd vertrouwen in de omstandigheden van de onderhavige zaak geen rol kan spelen, heeft verweerder op generlei wijze pogen te rechtvaardigen.

Tegen de aanvullende argumenten van verweerder brengt verzoeker in, dat het feit dat de leeftijdsgrens de sollicitanten niet is meegedeeld, erop wijst dat het selectiecomité hun bewust een formele en wezenlijke voorwaarde heeft verzwegen. Verder verwijt hij het selectiecomité niet, dat het zich schuldig heeft gemaakt aan willekeur door een leeftijdsgrens vast te stellen, doch wel dat het de sollicitanten daarvan niet op de hoogte heeft gebracht. In elk geval is het ondenkbaar dat de leeftijdsgrens de sollicitanten in het algemeen belang zou moeten verzwegen worden.

Verzoeker wijst ook verweerders argument af, dat voor de procedure van artikel 29, lid 2, geen enkel publikatievereiste zou gelden en dat dus in een eventuele publikatie niet alle voorwaarden behoeven te worden vermeld. Wanneer er een publikatie plaatsvindt, dan moeten alle gestelde vereisten worden vermeld.

Tenslotte houdt hij staande dat een maximumleeftijd van 50 jaar, gelet op de te verrichten werkzaamheden en de ruime ervaring die van de sollicitanten wordt verlangd, willekeurig en ongegrond is.

Verweerder blijft in dupliek bij zijn standpunt, dat de voorwaarden die het Statuut aan de aankondiging van een vergelijkend onderzoek stelt, niet gelden voor de onderhavige kennisgeving van vacature.

Wat het beginsel van de bescherming van het gewettigd vertrouwen betreft, meent verweerder, onder verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Capotorti in zaak 268/80 (Guglielmi, Jurispr. 1981, blz. 2306), dat dat vertrouwen moet berusten op nauwkeurige toezeggingen van de administratie aan de betrokkenen. In het onderhavige geval is de administratie echt geen verplichtingen jegens de sollicitanten aangegaan, doch heeft zij zich beperkt tot een aankondiging waarbij zij eventuele belangstellenden meedeelde dat zij van plan was een

ambtenaar aan te werven. Het aangevoerde beginsel is hier dus niet van toepassing.

Tenslotte wijst het Europees Parlement verzoekers stelling af, dat de leeftijdsgrens van 50 jaar willekeurig is gekozen. De administratie is immers vrij om te bepalen welke hoedanigheden — leeftijd daaronder begrepen — voor een vacature zijn vereist.

Bij de aanwerving van ambtenaren stellen overigens de meeste Lid-Staten voorwaarden inzake de minimum- en/of maximumleeftijd. Het is immers duidelijk, dat voor een aantal posten de leeftijd van het grootste belang is.

Antwoorden op vragen van het Hof

Op de eerste vraag — of vacatures waarin met toepassing van artikel 29, lid 2 van het Statuut wordt voorzien, stelselmatig in het Publikatieblad of in de niet-gespecialiseerde pers worden bekendgemaakt — heeft de Raad geantwoord, dat zulks op enkele uitzonderingen na nooit het geval is geweest. De Commissie heeft verklaard, dat haar vacatures normaal niet worden bekendgemaakt. Het antwoord van het Europees Parlement luidde dat het zijn vacatures niet systematisch bekendmaakt; in de meeste gevallen gebeurt dit wel, wanneer dit in concreto noodzakelijk lijkt met het oog op de ambten waarin moet worden voorzien.

De tweede vraag, of in de gepubliceerde inlichtingen wordt vermeld dat het een aanwerving op basis van artikel 29, lid 2, betreft, hebben de Raad en het Europees Parlement ontkennend beantwoord.

De derde vraag, of eventuele leeftijdsgrenzen in de publikaties worden genoemd, heeft de Raad bevestigend en het Europees Parlement ontkennend beantwoord.

IV — Mondelinge behandeling

Verzoeker, vertegenwoordigd door P. Dagtoglou, en het Europees Parlement, vertegenwoordigd door A. Bonn, zijn ter terechtzitting van 3 februari 1983 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 17 maart 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd op 11 november 1981 ter griffie van het Hof, heeft V. Mavridis, wonende te Athene, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 7 augustus 1981 van het selectiecomité van het Europees Parlement, waarbij zijn sollicitatie naar het ambt van Griekstalig afdelingshoofd bij het directoraat-generaal Voorlichting en public relations van het Europees Parlement, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau te Athene, is afgewezen, alsmede tot nietigverklaring van de selectieprocedure

en van de benoeming per 1 januari 1982 van de ambtenaar op wie de keuze is gevallen.

2 Bij kennisgeving van vacature, verschenen in het Publikatieblad van 18 juni 1981, deelde het Parlement mee, voornemens te zijn een Griekstalig afdelingshoofd aan te werven voor het voorlichtingsbureau te Athene.

3 Die kennisgeving van vacature bevatte een gedetailleerde beschrijving van de werkzaamheden van dat afdelingshoofd en van de voor de vacature gestelde eisen; de rechtsgrondslag van de gekozen procedure werd evenwel niet vermeld en evenmin werd er een leeftijdsgrens genoemd.

4 Tijdens zijn constituerende vergadering stelde het selectiecomité de criteria voor de selectie van de sollicitanten vast; onder meer besloot het, dat zij tussen 35 en 50 jaar oud moesten zijn (geboren tussen 1 augustus 1931 en 1 augustus 1946).

5 Verzoeker, die vóór 1 augustus 1931 is geboren, solliciteerde te zamen met 145 andere belangstellenden. Bij brief van 7 augustus 1981 deelde de voorzitter van het selectiecomité hem mee, dat zijn sollicitatie, gelet op het leeftijdsvereiste, niet in aanmerking kon worden genomen.

6 Verzoeker heeft zich rechtstreeks tot het Hof gewend met een beroep tot nietigverklaring van het besluit van het selectiecomité, zonder vooraf een klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut in te dienen.

7 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan, waarvan het eerste is ontleend aan schending van artikel 5, tweede alinea, van bijlage III bij het Statuut, doordat het selectiecomité de leeftijdsvoorwaarde aan de bij de kennisgeving van vacature gestelde voorwaarden heeft toegevoegd, het tweede aan schending van artikel 1, eerste lid, van bijlage III van het Statuut, doordat de leeftijdsgrens door een daartoe onbevoegde instantie is vastgesteld, het derde aan schending van het beginsel van bescherming van verzoekers gewettigd vertrouwen, doordat de procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut is toegepast zonder dat verzoeker daarvan vooraf in kennis was gesteld.

De ontvankelijkheid

8 Het Parlement stelt dat het beroep niet ontvankelijk is, omdat verzoeker de klachtprocedure had moeten volgen, die aan een beroep in rechte vooraf dient te gaan. In het kader van de buitengewone aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut zou het tot aanstelling bevoegd gezag van het Parlement het besluit van het selectiecomité om een leeftijdsgrens vast te stellen, hebben kunnen onderzoeken en wijzigen.

9 Verzoeker daarentegen betoogt, dat een klacht tegen het bestreden besluit van het selectiecomité nutteloos en overbodig zou zijn geweest, daar het tot aanstelling bevoegde gezag dat besluit evenmin had kunnen wijzigen als een besluit van de jury van een vergelijkend onderzoek.

10 Blijkens de processtukken had het Parlement besloten artikel 29, lid 2, van het Statuut toe te passen — volgens hetwelk voor het aanwerven van ambtenaren in de rangen A 1 en A 2, alsmede in buitengewone gevallen voor het vervullen van ambten waarvoor bijzondere kundigheden vereist zijn, een andere procedure dan die van het vergelijkend onderzoek kan worden gevolgd —, en had het een selectiecomité belast met de keuze van geschikte kandidaten voor de vacante post.

11 Een dergelijke opdracht houdt noodzakelijkerwijze in, dat het Parlement het selectiecomité een ruime beoordelingsvrijheid toekent, met name wat de selectiecriteria betreft. Bijgevolg had verzoeker, die niet wist welke procedure het Parlement had gekozen, grond om aan te nemen dat de besluiten van dat comité over het toelaten van de sollicitaties definitief waren en dat het Parlement ze niet meer kon wijzigen. Derhalve kon hij de voorafgaande klacht terecht als een formaliteit zonder praktische betekenis beschouwen.

12 Het beroep is mitsdien ontvankelijk.

Ten gronde

13 Tot staving van zijn eerste twee middelen betoogt verzoeker dat het bestreden besluit niet mocht worden gebaseerd op het leeftijdscriterium, aangezien dit niet in de kennisgeving van vacature was vermeld en eerst achteraf is

toegevoegd door het selectiecomité, dat dusdoende de toelatingsvoorwaarden voor het vacante ambt willekeurig heeft gewijzigd, en dat de leeftijdsgrens door een daartoe onbevoegde instantie is vastgesteld.

14 Het Parlement verweert zich met te zeggen dat de aangehaalde bepaling van bijlage III bij het Statuut, betreffende de aankondiging van vergelijkend onderzoek, niet van toepassing is, daar het in casu gaat om de buitengewone aanwervingsprocedure bedoeld in artikel 29, lid 2, en niet om die van artikel 29, lid 1, van het Statuut. De bijzondere procedure die dat artikel mogelijk maakt, wordt aldaar omschreven noch uitgewerkt; het tot aanstelling bevoegd gezag is derhalve vrij bij de keuze van de meest geschikte middelen om in de vacature te voorzien. Voor de gevolgde procedure gold derhalve geen enkel publikatievereiste, noch ten aanzien van alle toepasselijke criteria, noch ten aanzien van een deel daarvan.

15 Blijkens de processtukken is in casu inderdaad de selectieprocedure van artikel 29, lid 2, gevolgd en niet die van het vergelijkend onderzoek als bedoeld in de artikelen 27 en 29, lid 1, en geregeld in bijlage III bij het Statuut. Het Hof heeft geen enkele reden om het recht van het Parlement, in het onderhavige geval de gekozen procedure toe te passen, in twijfel te trekken.

16 In het kader van deze buitengewone procedure behoeft het tot aanstelling bevoegd gezag niet de bepalingen toe te passen van bijlage III bij het Statuut betreffende de aankondiging van vergelijkend onderzoek. In de loop van de procedure kan het dan ook normen aanleggen die niet in de kennisgeving van vacature zijn vastgesteld, zonder dat die normen in het Publikatieblad moeten worden bekendgemaakt. Dit geldt ook voor een selectiecomité, waaraan het tot aanstelling bevoegd gezag zijn keuzerecht heeft overgedragen.

17 Dit is inzonderheid het geval bij de verplichting om in de kennisgeving van vacature melding te maken van een eventuele leeftijdsgrens. Derhalve was het tot aanstelling bevoegd gezag niet verplicht die voorwaarde uitdrukkelijk in de kennisgeving van vacature te vermelden. Evenmin was het verplicht zelf een leeftijdsgrens vast te stellen: het kon die bevoegdheid aan het selectiecomité delegeren.

18 Bijgevolg zijn deze twee middelen ongegrond.

19 In zijn derde middel betoogt verzoeker, dat het feit dat het selectiecomité in het kader van de procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut een extra toelatingsvoorwaarde in de vorm van een leeftijdsgrens heeft gesteld zonder dit vooraf bekend te maken, schending oplevert van het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen van de particulier ten opzichte van de gemeenschapsadministratie.

20 Het Parlement betwist dat een particulier die enkel naar een vacature solliciteert en dus niet tot het personeel van de instelling behoort, zich op dat beginsel zou kunnen beroepen. Doch ook al zou het in een dergelijk geval van toepassing zijn, in de omstandigheden van de onderhavige zaak ware het beroep erop hoe dan ook niet gegrond.

21 Opgemerkt zij, dat anders dan het Parlement beweert, niet enkel het personeel van de gemeenschapsinstellingen aanspraak kan maken op bescherming van het gewettigd vertrouwen, maar dat dit recht eveneens aan de particulier toekomt wanneer blijkt dat de administratie bij hem gegronde verwachtingen heeft gewekt.

22 Met betrekking tot aanwervingsprocedures heeft het Hof eerder al gewezen op de essentiële functie van de aankondiging van vergelijkend onderzoek in de aanwervingsprocedure bedoeld in artikel 29, lid 1, van het Statuut. Die functie bestaat erin, de belanghebbenden zo juist mogelijk te informeren over de aard van de vereiste kwalificaties voor de vervulling van het vacante ambt, teneinde hen in staat te stellen te beoordelen of er voor hen aanleiding is te solliciteren (zie met name de arresten van 28. 6. 1979, zaak 255/78, Anselme, Jurispr. 1979, blz. 2323, en 18. 2. 1982, zaak 67/81, Ruske, Jurispr. 1982, blz. 661). Ook al zijn de bepalingen van bijlage III bij het Statuut niet van toepassing op de buitengewone procedure van artikel 29, lid 2, toch dient het tot aanstelling bevoegd gezag het beginsel van het gewettigd vertrouwen, waarop de sollicitanten zich kunnen beroepen, te eerbiedigen.

23 In zijn arrest van 29 oktober 1975 (gevoegde zaken 81-88/74, Marenco, Jurispr. 1975, blz. 1247, r.o. 21) heeft het Hof beslist dat het besluit, in de loop van een ingeleide aanwervingsprocedure, om artikel 29, lid 2, toe te passen, niet noodzakelijkerwijs behoeft te worden genomen op het ogenblik

dat de kennisgevingen van vacature verschijnen, en evenmin in het Publikatieblad behoeft te worden bekendgemaakt.

24 Wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag evenwel besluit via artikel 29, lid 2, van het Statuut in een ambt te voorzien, en om die reden niet alle van de sollicitanten verlangde kwalificaties bekendmaakt, moet het tenminste op passende wijze aangeven dat het een procedure betreft die afwijkt van de normale aanwervingsregeling.

25 Inbreuk op dit vereiste heeft echter niet ipso facto de nietigheid van het bestreden besluit tot gevolg, doch kan eventueel een grond voor schadevergoeding opleveren indien de betrokkene daardoor schade zou hebben geleden. Daar verzoeker echter geen schadevordering heeft ingesteld, behoeft het Hof zich daarover niet uit te spreken.

26 Derhalve is het middel ongegrond en moet het beroep worden verworpen.

Kosten

27 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, kan het Hof evenwel ook de in het gelijk gestelde partij veroordelen tot vergoeding van de door haar toedoen aan de wederpartij opgekomen kosten, die naar 's Hofs oordeel nodeloos of vexatoir zijn veroorzaakt.

28 Het onderhavige beroep is een gevolg van het feit dat het Parlement in de aankondiging van vergelijkend onderzoek niet duidelijk heeft gemaakt dat het de buitengewone aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut zou toepassen.

29 Daardoor heeft het bij verzoeker een begrijpelijke misvatting doen postvatten en hem nodeloos kosten wegens het instellen van een beroep veroorzaakt; derhalve moet het Parlement worden veroordeeld tot terugbetaling van verzoekers proceskosten.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verwijst het Parlement in de kosten van het geding en in verzoekers proceskosten.**

Pescatore Due Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 19 mei 1983.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS VAN 17 MAART 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Het Hof heeft thans te oordelen over twee beroepen tegen het Europees Parlement, ingesteld door V. Mavridis (zaak 289/81) en C. Verros (zaak 306/81), die beiden hebben gesolliciteerd naar het ambt van afdelingshoofd, belast met de leiding van het voorlichtingsbureau van deze instelling te Athene.

Wat beide verzoekers uiteindelijk verlangen, is de nietigverklaring van

— het besluit tot afwijzing van hun sollicitatie door het selectiecomité samengesteld door het Parlement,

1 — Vertaald uit het Frans.